UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris || celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondàm Decani

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXIIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Visual Library

CAPVT XXIIII.

QVam legationem probatæ singularisq; prudentiæ personæ, abbates videlicet & presbyteri, vnà cum quibusdam laicali sub habitu viris religiosis, tam à rege quàm vniuersis principibus, immò toto exercitu susceptam, ex Imperatore sæpedicto, vix eius præsentiam, fandique licentiam assequuti, cùm retulissent, horribile est memoratu, quàm ingenti vitæ suæ periculo per dies sex, eò quòd nullo modo conuentui malignantium communicare voluerint, indignè tractarentur: tandemq; abirruente sibi in eadem qua manebat custodia, vulgo liberati, absque omni ducatûs præsidio, castris circa Coloniam positis reddũtur. Id tamen præcipuum inter seniores responsum referentes: Quantùm ad præsens, regij ab armis decedant, & in futurum super huiusce modi simultatibus inter patrem & filium, & viriq; cohærentes cœtus principum instituatur. Intereà Henricus senior, & adiutores partis suæ exercitum conflant ingentem, iterúmque tentare prælio fortunam constituit: Quapropter vniuersa militia regis iunioris, quandò aliter fieri non potuit, ferro rebus finem facere deliberans, nè fortè, quod erat futurum, Colonienses ciues eruptione facta, vbi audirent adesse cum exercitu seniorem suum Henricum, regi incurrerent: soluit obsidionem, mouens in Lotharingiam, & munitionem, quam firmauit hostis, regius exercitus deijcit: præmittentes ad Henricum seniorem secundos nuncios, qui illi optionem proponerent: aut causa pacis pacto præscripto componendæ filio Aquisgrani occurreret, aut imminens prælium expectaret, exciperétque. Quibus legatis custodiæ traditis, ad occurrendum occultè omnia præparat. Iteùm variant hoc in loco scriptores. Nam alij tradunt, ad

pugnam esse peruentũ, victumq; patrẽ atq; captũ: cùm teneretur, rogâsse illũ Spirensem episcopũ aliâs illi familiarissimum, vt præbendã sibi in ecclesia Spirensi permitteret: vbi ipse Henricus gloriosum monasteriũ beatissimæ virgini dudùm antè fundauerat: Sed episcopo renuẽte, Cæsar suspirans cũ lachrymis fertur exclamásse: Miseremini meî saltẽ vos amici, q; manus Domini tetigit me: mortuumq; hi ferunt Leodij, stetisseq; cadauer inhumatũ in deserta capella annis quinq;, deindè apud Spirã sepultũ. Alij tradũt, ad pugnã hac vice nõ esse peruentũ: sed dũ in custodia nuncij tenerẽtur Leodij, Henricum seniorem esse vita functum: Tũ dimissos nuncios, mortis eius famã ad filiũ retulisse. Dictu mirum, quanta cunctorũ exultatio, q; frenũ de maxillis omniũ detractũ videretur. Miserabile in tãto regni cõuentu, nõ esse reuentũ vel vnum qui suspiraret, sed cuncti velut redditæ vitæ ex mortuis tripudiârunt. Otbertus Leodiensis episcopus, cæteriq; ad fidẽ regis cõfugiunt: Grauiter increpiti, recipiũtur. Cadauer iã Christianæ sepulturæ tradãtum in monasterio, iubetur extrahi, & in locum pons nouus consecratũ: Vbi post quinq; annos reconciliatũ, Spiram perducitur. Mirũ & incõparabile rerũ humanarũ spectaculũ, & exemplũ non vulgare, in quo contẽplari possunt ima atq; summa. Si laudes requiris, nobilis, doctus, fortis, procerus, & rege dignus vultus, qui summã reipublicæ tenuerit annis 50: Cæterùm si in alteram partem respicis, incredibilia dictu flagitia, & pertinax superbia, adeò sibi hominem dimidiârunt, vt potiores sibi partes in vno vendicarent. Habeãt reges speculũ vtriusq; fortunæ in homine. Qui vbi tolerabiliter se gessit, in summis rerum mortaliũ fastigio efflоruit: vbi verò versus est in reprobos mores, extremã incidit calamitatẽ: nõ in mortel-

telluctū, non sepulturā accipiens. Eodē anno iam rebus omnibus componendis papa Paschalis II. rogatus in Germaniā descendere, ad Padū fluuiū vsq; perueniens, eodem in loco concilium celebrauit, reformans confracta, concilians abiecta, episcopos consecrans, archiepiscopis sua pallia mutans quæcū q; ab antipapa accepissent: & super his omnibus decretū tale promulgauit: Per multos iam annos regni Teutonici latitudo ab apostolicæ sedis vnitate diuisa est, in quo nimirùm schismate tantum est factū periculū, vt, quod cū dolore dicimus, vix pauci sacerdotes & clerici catholici in tanta terrarū latitudine reperirētur. Tot igitur filijs in hac strage iacētibus, Christianæ pacis egit necessitas, vt super hos materna ecclesiæ viscera pāderentur: Itaq; patrū exemplis & scriptis instructi, qui diuersis temporibus Nouatianos, Donatistas, & alios hæreticos in suis ordinibus susceperunt, præfati regni episcopos in schismate ordinatos, nisi aut inuasores, aut Simoniaci, aut criminosi sint probati, in officio episcopali suscipimus: idipsum de clericis cuiuscunq; ordinis constituimus, quos vita sententiaq; cōmendat. His atq; huiuscemodi super ecclesijs diuini luminis orientis auroræ diffusis splendoribus, quia nimirùm tandem venit tēpus miserendi, pariterq; apostolicis dignati benedictionibus, ad sua læti alacresq; quisq; reuertuntur.

CAPVT XXV.

HOc anno, qui fuit sextus post mille centenos, Magnus dux inferioris Saxoniæ excessit rebus, pro quo surrexit Luderus dono Henrici Cæsaris, eò quòd Magnus masculam prolem non reliquit: filias autem duas habuit, quarum vna Heilike nupsit Ottoni comiti de Balenstede, genuitque illi Albertum marchionem, cognomento Vrsum: altera filiarum, Wulfildis nomine,